

HARLEQUIN®

Kingitused

009
OKTOBER

EKSTRA

NATALIE ANDERSON
**SUKELDUDES
TUNDMATUSSE**

Natalie Anderson
WALK ON THE WILD SIDE
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Annika Koppel
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Natalie Anderson
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E10230711
ISBN 978-9949-25-119-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Jälle punane tuli. Kelsi Reid pidurdas endale nina alla pobisedes juba neljakümnendat korda, küünitades samal ajal kammi järele, mille oli kõrvalistmele visanud.

Tõenäoliselt ilmusid ülejäänud kliendid salongi, nähes välja nagu oleksid just saabunud teisest salongist – nagu ajakirjade modellid, sätitud soengutega, lõhnastatult, lihtsalt ideaalsed. Kelsi polnud end meikinud ega juukseid soengusse seadnud. Tal oli olnud aega vaid nii palju, et panna silma kontaktläätsed ning vingerdada kleidi sisse ikka-veel-duši-all-käimisest-niiske ihu.

Kui ta ainult poleks eelmisel õhtul laua taha magama jäänud, püüdes meeletult lõpetada tööd, et tänast päeva vabaks võtta. Kui ta ainult poleks hommikul ärganud ning avastanud oma juuksed ülikleepuvast, kõrge energiasaldusega limonaadi klaasist, mis oli tema kõrval. Kui ainult ta poleks hõõrunud šampooni nii suureks valgete mullide vahuks, et selle peast loputamine oli võtnud terve aasta...

Kui ta ainult ei peaks üldse minema.

Alustades sellest, et tal hakkas kofeiinipuudusest pea valutama, oli ta sattunud ka iga punase foori taha teel Merivale'i – kõige moodsamasse äärelinna Christchurchis, kus asus – L'Essence Spa. Kohtumisele, mille ärajätmiseks tundis ta end liiga süüdlaslikult.

Kui ta ainult ei tunneks end sellise petisena.

Tema ülemus ja kolleegid olid talle spaasse aja kinni pannud. Selle eest maksnud. Sünnipäevakingitus ja pree-

mia üheskoos tema tööalaste pingutuste eest. Ta vihkas kaunite naiste seas olemist – sest tema seda kohe kindlasti ei olnud. Oma kohutava jume, lühikese kasvu ja minimaalsete kumerustega, mida piisas vaid nii paljuks, et mitte täiesti poisilik välja näha, oli ta pidanud teismelisena aastaid mõnitusi taluma. Teda nimetati friigiks, kellega tema oma isagi ei tahtnud mingit tegemist teha. Imetore kombinatsioon, mille muutis veelgi ärritavamaks asjaolu, et just isa oli olnud see, kes selle koleda jume talle pärandanud oli.

Ta oli oma välimuse osas olnud nii oskamatu, et oli oma vanal kallimal lasknud end juuksurisse ning hiljem poodlema viia, nii et noormees saaks talle päris uue välimuse osta – kuid siiski polnud ta poisi jaoks piisavalt kaunis olnud. Aastaid hiljem ei suutnud ta ikka veel uskuda, et oli lasknud ühel tüübil oma välimuse üle nüümoodi otsustada.

Lõpuks hakkas ta mässama – teiste arust nägi ta kummaline välja? Siis ta näitabki end kummalisena. Ta hakkas teistmoodi riietuma – kattes üleni oma peaaegu ebaloomulikult heleda naha ja alamõõdulised võlud, peites oma juuksed, silmad, iseenda. Kui mees teda tahab, siis tema mõistuse või huumorimeele või kütkestava isiksuse või millegi sellise pärast.

Mitte et tal oleks tükk aega mõnd kohtingut olnud. Aga tal oli nagunii töö juures väga kiire. Ja sellest polnud just abi, et ta kolleegid – ainsad inimesed, keda ta siin linnas tegelikult tundis – olid armunud naistesse, kellel olid suured püssid ja veelgi suuremad tissid, kes olid kangelannad kõikides neis arvutimängudes, millest mehed nii sõltuvuses olid. Teisisõnu, nad polnud tõelised.

Kelsi ei suutnud võistelda elavate ja hingavate päris maailma kaunitaridega, veel vähem mehe fantaasia iludustega, nii et ta isegi ei proovinud.

Kuid kõik ta töökaaslased – ja kõik nad olid mehed – olid arvanud, et see kingitus on midagi sellist, mida iga naine sooviks – terve päev välimuse poputamist. Ta teadis, et nad olid seda teinud heast südamest. Nemad ei teadnud midagi tüübist, kes oli seisnud ja jälginud juuksurikäärde iga klõpsatust, mis püüdsid vormida teda kellekski, kes noormehe arvates oleks veetlevam. Nüüd lõi kas Kelsi oma juukseid ise.

Siiski polnud tal olnud südant oma kaastöötajatele öelda, et ta ei soovi seda kingitust. Ta teadis kui eksklusiiivne ning kallis see koht on, kui heade kavatsustega olid nemad olnud. Ja, pealegi, oli seal veel valik teisi asju peale juukselõikuste ja spreipäevituste – ülekeha massaaž oli see, mis tundus eriti meeldiv. Ja professionaalne vahatamine oli alati teretulnud.

Nii et siin ta nüüd oli. Minemas sinna. Ja kuigi ta kandis sel päeval tavapärasest tagasihoidlikumat riietust, ei sobitunud ta siiski – oma tõeliselt sassis, kodus värvitud juustega. Ja ta oli hiljaks jäämas.

Ta sõitis sada meetrit või nii järgmise foorini. Need olid siin kesklinnas nii ärritavalt lähestikku. Ja tuli oli jälle punane. Otse loomulikult.

Ta tõstis käe ning sihtis kuklas asuvat kõige suuremat juuste sasipundart. Linnupesa meenutavad taltsutamatud lokid ärkasid ellu niipea, kui nad olid vabastatud tootest, mida Kelsi lausa religioosselt kasutas. Tuub oli tal kotis ja ta kavatseb hõõruda seda natuke juustesse kohe, kui on saa-

nud kammi ilma takistusteta läbi kiharate tõmmata. Kuid see oli täna ilmselt võimatu. Ta kummardus ettepoole ning tõmbas kammi armutult läbi juuste silmi kinni pigistades, sest see tegi haiget. Jah, see polnud hea juustele, mis olid nagunii nii tujukad, aga tal polnud teist valikut. Kuid kui ta parasjagu eriti julmalt kammiga sikutas, jõnksatas terve ta keha – kaasa arvatud jalg, mis oli kõvasti piduripedaali surunud. Jalg libises pedaalilt. Auto libises pool meetrit edasi.

Täpselt teed ületava jalakäija otsa.

Kelsi kuulis mütsatust. Ta kuulis läbilõigatud vandumist. Ta kuulis omaenda kriiset.

Ta lõi jala uuesti pidurile ja auto jõnksatas. Ta pigistas kahe käega rooli, murdosa sekundiks kangestununa, šokk teda istmele naelutamas.

Ainus asi, mis elumärke näitas, oli ta kõht – vappudes meeletult, sisikond pöörlemas ning ähvardamas oma sisu välja lasta. Ta lõi ukse pärani ning püüdis autost välja hüpata. Turvavöö pidurdas teda järsult ja ta lõi oma käe vastu kinnitust kui seda kohmakalt avada püüdis. Lõpuks pääses ta vabaks, lüües ust mürtsuga kinni ning joostes oma auto ette, kartes kohutavalt vaatepilti, mis talle avaneda võib. Ta ei tundud oma jalgu, ei suutnud mõelda, ei suutnud seda taluda. Oli ta just kellegi tapnud?

„Ega te viga saanud? Ega te viga saanud? Oh, jumal.” Tal oli hingamisega raskusi. „Ega te viga saanud?”

„Ma ei saanud viga.”

See oli mees ning too oli jälle jalul. Tegelikult oli mees väga pikk ja kindlasti ikka veel elus, sest ta silmad oli lahti – ja uskumatult säravalt sinised – ja ta hingas. Mida oli rohkem, kui Kelsi hetkel taluda suutis.

Ära kohutatuna raputas ta pead, suutmata uskuda seda, mis just juhtunud oli. „Ma ei näinud teid.”

„Jalakäijate tuli oli roheline,” ütles mees kuivalt.

„Te lihtsalt ilmusite eikusagilt.” Kindlasti oleks ta meest varem näinud? Too oli üle meeter kaheksakümne pikk. Kurat, kui ta polnud meest näinud, oli siis seal veel kedagi olnud? Oli keegi just praegu tema auto all kinni? Ta kummardus ning vaatas auto alla.

„Teie auto on terve.”

„Ma ei hooli sellest,” ütles Kelsi, kui meeleheitlikult auto alt inimesi otsis. „Olite ainult teie? Ma ei sõitnud kellelegi teisele otsa?”

Kelsi väänas kaela, et uuesti mehele otsa vaadata.

„Ainult mina.”

„Oh, jumal tänatud. Või see tähendab...” Ta neelatas, süda kiiremini galoppimas. „... kas te tõesti ei saanud viga?”

„Tõesti ei saanud.” Mees lausa naeris. „Kuulge, äkki liigutaksite oma autot? Te tekitate ummiku.”

Üimasena pööras Kelsi ringi ning vaatas oma sõiduki taga olevat autode rida. Enamik pööras nüüd kõrvalreale, et tema autost mööda pääseda. Nii et sellest polnud midagi. Pealegi, mis siis sellest oligi, kui liiklus veidi aeglustus? See oli *liiklusõnnetuse* toimumiskoht. Ta pöördus uuesti mehe poole. „Olete te kindel, et viga ei saanud?” Ta hää l tõusis sellisele toonile, mida tavaliselt vaid koerad suudavad kuulda.

Mees näitas kõnnitee suunas. „Lähme räägime seal.”

Kelsi astus tuimalt paar sammu, kuid jäi järsult seisma ning läks näost valgeks, kui nägi meest kõndimas.

„Oh, ei, te lonkate. Miks te lonkate? Kuhu ma teile viga tegin? Kust teil valus on?”

„Ei, see on kõigest mu põlv, see...”

„Teie põlv?” Kelsi hääl tõusis veel kolme oktavi võrra. „Sinna ma teile viga tegingi? Oh, laske ma vaatan.” Ta laskus põlvili, sirutades kätt, et kergitada mehel jalas olevate hallide põlvpükste äärt ja näha, kui tõsiselt põlv viga saanud oli. Ta pooleldi ootas, et näeb vereniresid mööda mehe säärt alla voolamas. Kuid neid polnud. Selle asemel vaatasid talle vastu päevitunud, lihaselised sääremarjad. Kelsi käsi jäi paigale, kuid järgmisel hetkel oli mees käeulatusest välja astunud.

„Sellel pole häda midagi.” Mehe suur käsi vangistas naise käsivarre ning tõmbas ta õrnalt jalgele.

Vastumeelselt tõusis Kelsi püsti. „Olete te kindel?” Oli ta mehe pikali sõitnud? Ta isegi ei teadnud. Ta värises, kui meenutas kostnud mütsatust. Ta polnud kunagi varem liiklusõnnetust põhjustanud. Mitte iialgi. Ja nüüd oli ta kellelegi otsa sõitnud. „Te ei soovi arsti juurde minna? Palun laske mul teid arsti juurde viia. Ma arvan, et ma peaksin teid arsti juurde viima.”

„Mul pole vaja arsti juurde minna,” ütles mees kindlalt. „Aga teie olete näost veelgi kahvatumaks muutunud.”

Kelsil hakkas kõhus veelgi pöörasemalt keerama, kui tegelikkus talle kohale jõudis. Ta lõi käe suu ette. „Ma oleksin võinud teid tappa.”

„See oleks võinud juhtuda. Kuid ei juhtunud.”

Ta oleks võinud sellele vaatamata mõne lapse tappa. Kõige hullemad pildid sellest, mis oleks võinud juhtuda, voolasid tema mõtteisse – kui teel oleks olnud väikelaps,

kes oma ema kõrval kõnnib või naine vankriga... Oli õnn, et see oli olnud meeter-kaheksakümmend-ja-midagi-peale hiiglaslik mees. Ja isegi sellisel juhul oli ta tolele viga teinud. Ta vahtis mehele otsa, silmad udused, hingeldades rohkem kui siis, kui jooksis üles tuhandest trepiastmest, et jõuda maja viimasele korrusele oma kontorisse. Ta oli mehele viga teinud...

Mees pani käed naise õlgadele. Kindlalt. „Kõik on korras. See on tühiasi.” Mees naeratas ning noogutas, kui iga oma sõna rõhutas.

Kelsi neelatas. Mehega oli tõesti kõik korras? Tolle haare oli kindlasti tugev ja elujõuline ning see peatas ta mõttetegevuse täielikult.

„Kas teil oli kuhugi kiire?” küsis mees.

„Kuidas? Jah.” Ta heitis pilgu käekellale ning mehe käed kukkusid eemale. „Oh. Ei.” Nüüd on juba kaugelt liiga hilja.

„Kuhu?”

„Vahet pole. Sellel pole absoluutselt mingit vahet.” Ja sellel polnudki. „Laske ma viin teid sinna, kuhu iganes te teel olite.” Kelsi pöördus ning avas kõrvalistuja ukse ning lükkas meest, et too sisse istuks. „Andke mulle andeks, et ma teile otsa sõitsin. Ja te lonkate – kas ma saan teid arsti juurde viia?”

„Ei.”

Kuid naine ei kuulnud. Selle asemel lükkas ta meest tugevamini, püüdes teda autosse saada. Ta oli kindlalt otsustanud mehe arsti juurde viia, lihtsalt, et olla kindel. Kuid see oli nagu püüd liigutada mäge – võimatu. Ja see mägi polnud külm, see oli soe ja lai ning väga, väga tugev.

Ja mitte unustada, et see oli lai – oli ta seda juba tähele pannud? Ta libistas kätega üle kutsuva pinna, ning tundis, kuidas see veelgi rohkem pingule tõmbus – võimsad lihased liikusid energiliselt.

Mehe võpatus tõi Kelsi reaalsusesse tagasi. Issand jumal! Ta käed olid üle terve mehe rinna.

„Vabandust.” Täielikus pabinas vaatas naine üles, pilk hetkega mehe pilgu poolt püütud ning vangistatud. Mehe silmad olid kirkad taevasinised ja ta naeratus säras kui hele päikesepaiste. Reaalsus haihtus taas, kui Kelsi kadus ühe südametuksega hiilgavasse sooja ligitõmbe tundesse. Taevalikult sinised, kohe kindlasti taevalikult. Ta ei suutnud silmi pilgutada, ei suutnud hingata, ei suutnud mõelda millestki muust kui suvesoojusest ja lõbutsemisest ja täielikust unelemisest...

Kelsi pilgutas silmi. See oli *bullumeelsus*. Ta oli mehe peaaegu alla ajanud – mis asja ta teeb viimast niimoodi vahtides nagu ta poleks kunagi varem ühtki meest näinud?

Noh, ta polnudki, vähemalt mitte kedagi sellise kehaehitusega. Mitte kunagi. Ainsad mehed, keda tema nägi, olid tema töökaaslased ja nemad olid kõik kas vibalikud või ülekaalulised. Muidugi oli see stereotüüp, kuid Kelsi elus vastas see tõesti tõele – arvutinohikust tüübid polnud imekaunid.

See mees tema ees polnud kohe kindlasti arvutinohik. Too pidi olema mitmeid pikki tunde väljas veetnud, et saavutada selline päevitus ja lihased nagu tema omad olid, rääkimata siis päikesest pleekinud salkudest mehe pruunides juustes. Juuksed, mis langesid otsmikule hoo-

letus stiilis ning lausa palusid, et Kelsi sügelevad sõrmed neid tagasi lükkaksid.

Mees oli loomulikult imekaunis. Aga võib-olla mitte, võib-olla olid need Kelsi kontaktläätсед, mis mehe nii elusaks muutsid. Mis värvi kontaktläätсед oli ta täna silma pannud? Ta ei suutnud meenutada. Oli üks neist ära libisenud? Ta pilgutab uuesti silmi, püüdes saavutada kontrolli oma tuule-poolt-laiali-kantud mõtete üle.

„Mis oleks, kui mina teid sõidutaksin?” Küsimus esitati nii õrnal häälel, et Kelsi polnud kindel, kas mees seda ka tegelikult ütelnud oli või ta kujutas seda endale ette.

„Kuidas palun?” värises Kelsi.

Mehe käsi tõusis taas naise õlale, ta põial silitas Kelsi nahka, aeglane tõmme ja kõik, mis naine arvas end kuulvat olnud, põgenes ta peast. Kelsi värises jälle – kuid kohe kindlasti polnud tal külm.

„Ma sõidan ise,” ütles mees väga aeglaselt.

Mees kavatses teha mida? Kõik, mis Kelsile kohale jõudis oli see, et mees naeratas ja maailm paistis erksavärviline.

„Tulge.”

Paistis nagu mees püüaks *teda* maha rahustada. Tal polnud vaja maha rahuneda – temaga oli kõik korras, eks ole? Kuid Kelsi kõndis edasi, soe, kindel käsi alaseljal teda tema enda auto kõrvalistmele juhtimas.

Kelsi istus.

„Ee...” Nüüd polnud enam mingit mõtet vastu vaielda. Mees oli ukse kinni löönud ning kõndis juhipoolele. Kelsi võpatas kui nägi meest jälle lonkamas. See on hullumeelsus – ta pidi end kokku võtma ja veel kord vabandust paluma. Tema pidi meest aitama, mitte vastupidi.